

I Guds händer - Vägsträcka 45 Den sista striden Dan 11:36 - 45

Bidrag från Bengt Pleijel
2008-08-04
Senast uppdaterad 2008-08-17

Dan 11:36 — 12:13 visar att den sista tiden blir en svår tid för Guds folk. Det blir kamp, ja en verklig trosprövning. Det som skall ske vid tidens slut målas först upp för oss i följande scener:

scen 12: en världshärskare skall uppstå (11:36)
scen 13: en världsreligion skall bildas (11:37-39)
scen 14: ett sista världskrig skall inträffa (11:40-45)

Sluttidens slutscener får vi se i kapitel 12.

Scen 12

En världshärskare 11:36

Kungen kommer att handla som han behagar. Han skall upphöja sig själv och göra sig större än alla gudar. Han skall uttala oerhörda ord mot den högste Guden och ha framgång, tills vredens tid är ute, ty det som är beslutat måste ske.

I motsats till det föregående avsnittet finns här inte någon direkt koppling till historiska händelser. Man ser därför ofta detta av-s-n som något som hör framtiden till och ännu inte uppfyllts. Det gamla dröjer sig något kvar. Den utsatta tiden är ännu inte inne. (v 35)

Men något nytt börjar med vers 36. Vad kan detta bero på?

Ja, kanske på att Daniel (eller hans "redaktör" från 200-talet) såg fel i sin framtidssyn. En del forskare menar att den sista tiden (v 35 och 40) syftar på slutet av Antiokus liv. Men det han då ser stämmer inte med de historiska händelser som nu följer. Andra forskare menar att den sista tiden är något som ligger framför oss som nu läser detta. Daniel såg något som kommer att inträffa i en tid som ligger framför oss. Det skall hända något som vi kommer att få läsa om i våra dagstidningar.

När vi ställer oss bredvid Daniel och ser in i hans framtids-teleskop ser vi två personer. Först tycker du att du bara ser en person; Antiokus Epifanes. Men där dyker upp ännu en person med tydliga drag av honom. Luther identifierar honom med Nya Testamentets Antikrist.

Antiokus Epifanes var den siste och den värste av Gamla Testamentets tyranner och den värste förföljaren av judar. Han talar övermodigt mot alla gudar och i synnerhet mot Israels Gud, den högste Guden (v 36). Han är en föregångare till den siste och värste av Nya Testamentets tyranner: Antikrist. Vi vet ännu inte hans namn. Vi kallar honom Antikrist och det bety-der "i stället för Kristus" eller "Mot-Kristus". Det blir en som hävdar att han är en furste och räddare för hela mänskligheten. En världsdiktator. Han kommer att handla som han behagar (v 36). (Jfr Dan 7:8, 11, 25, 8:11, 25). Det frö som bäddas ned här av Antiokus Epifanes ser vi växa upp i all sin hemskhet och grymhet när vi möter odjuren i Upp 13.

Scen 13

En religion 11:37-39

Han frågar inte efter sina fäders gudar eller den gud som kvin-norna älskar, han bryr sig inte om någon gud utan menar sig stå över dem alla. I gengäld skall han ära fästningarnas Gud. En Gud som var okänd för hans fäder skall han ära med guld och silver ädelstenar och dyrbarheter. Han skall ta hand om de starka fästningarna i förlitan på en främmande gud. Alla som bekänner sig till honom skall han visa stor ära. Han skall ge dem myndighet över många och utdela jordlotter som belöning.

När världsdiktatorn skall samla sitt folk vill han samla dem un-der en religion, en underbar världsekumenik av judar, kristna, muslimer, buddhister ... Ingen splittring längre. Självt går han före och visar den nya inriktningen.

Så gjorde Antiokus Epifanes. Han avsatte sina fäders många gudar. Han förnedrade den gud som kvinnorna älskar.

Förmodligen syftar det på guden Tammus, som motsvarar grekernas Adonis, romarnas Bacchus och kanaanernas Baal (se Hes 8:14). Tammus dyrkades särskilt av kvinnor under vilda och lössläppta former. I gengäld skall han ära fästningarnas Gud, tydligen något slags militärmakt. Kanske är det fråga om den olympiske Zeus. Han invigde templet åt Zeus enligt 2 Mack 6:2. Detta är en Gud som var okänd för hans fäder. Men denne gud skall han ära med guld och silver, ädelstenar och dyrbarheter (v 38).

Du har här en kung som tror att han är Gud. Antiokus trodde det. Han säger: "Jag är Gud". Och ännu tydligare skall Antikrist göra det. Han skall uttala oerhörda ord mot den högste Guden. (v 36) Paulus skriver att han förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt och sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud (2 Tess 2:4).

Den yttersta tidens världsdiktator skall inte bara förstöra alla religioner, han skall inte bara uppmuntra dyrkan av staten som gudomlig. Han kommer att gå till en punkt där han kommer att säga: "Det finns bara en gud och den guden är jag. Och ni skall böja er ned och kalla mig gud."

Detta hände bl.a. under de sista dagarna av det romerska imperiet när kejsarna tog titeln Kyrios, Herren. Och de kristna lät sig hellre kastas till lejonen än att säga "Kejsaren är Kyrios". De-ras beaktelse var: "Jesus är Herre".

Men allt detta är bara förebud och förningar till vad som skall hända då Antikrist uppträder på jorden.

Scen 14

Ett världskrig 11:40-44

I den sista tiden skall kungen i söder drabba samman med honom. Kungen i norr skall gå till storms mot sin fiende med vagnar, rytteri och många skepp; han skall tränga in i flera länder och svepa fram som en flod. Han skall dra in i det härliga landet och tiotusenden skall falla. Men Edom, Moab och huvuddelen av ammoniterna skall rädda sig undan honom. Han skall bemäktiga sig andra länder, och inte heller Egypten kommer undan. Så blir han herre över skatter av guld och silver, ja, över alla av Egyptens dyrbarheter. Även libyer och kushiter skall följa honom.

Men rykten från öster och från norr skrämmar honom, och han drar ut i stor vrede för att tillintetgöra och fördärva många. Men när slagit upp sina kungliga tält mellan havet och den heliga härlighetens berg, går han mot sin undergång, och ingen hjälper honom.

Står vi här vid vår tids slut? Det verkar som om Antiokus Epifanes väg tar slut här. Han går mot sin undergång, och ingen hjälper honom (v 45). Den historiska verkligheten blev dock inte riktigt så som det sägs i dessa verser. Antiokus vann ingen stor seger. Han dog i Persien år 163 f Kr av sorg och grämselse över sina många motgångar. Men vem är det då som går mot sin undergång och inte får hjälp av någon? Ja, det som sägs i vers 40ff har, menar flera forskare, ännu inte uppfyllts. Det som verkar tala om Antiokus ser många som en beskrivning av Antikrist.

Genom vers 40 har vi kanske kommit till det som skall ske i slutet av historien. Ett sista världskrig i Mellanöstern? Är detta den sista tiden?

Men varför har vi hoppat över 2000 år, varför glider Bibeln så snabbt över från Antiokus till Antikrist? Man kan se på judafolket, Guds eget folk, som Messias skugga. När Jesus Messias på Himmelsfärdsdagen försvinner ur lärjungarnas åsyn upp mot himmelen, så sprids hans skugga ut över jorden. När Jesus kommer tillbaka kommer också skuggan tillbaka. Judarna har vandrat runt omkring på jorden i två tusen år. Den judiska klockan stannade på Himmelsfärdsdagen! Man talar ibland om "den stora parentes". Nu är hedningarnas tid (Luk 21:24), då hednafolken insamlas. Judarna är för en tid utanför Guds plan. En tragedi i deras historia. Men de har inte varit utanför Guds hjärta. Läs Rom 9-11. Det folk som Gud kallar sitt folk låter han inte försvinna.

Daniels profetia handlar om judarna, inte om hedningarna. I slutet av historien kommer judarna tillbaka till Guds handlande. Vi hedningar och Guds ursprungsfolk kommer då att förenas till en planta till Guds ära. Vi blir inympade på Olivträdet (Rom 11:17-24). Det kommer att bli en hjord och en herde. Och den herden kommer att bli Israels Messias, vår Herre Jesus Kristus.

Låt oss nu vända tillbaka till och se på hur världens sista världskrig kommer att sluta. Återigen är Syrien motståndare till Egypten. De är inte längre allierade. Det sista världskriget kommer troligtvis att bli i Mellanöstern. En makt i norr attackerar Egypten.

Vers 41 säger att Edom, Moab och ammoniterna skall räddas undan. Detta är de namn som förekom på den tiden. Vad heter dessa områden idag? Jordanien! Detta land kommer troligen att stå utanför denna sista drabbning.

En gigantisk armé kommer från öster och från söder. Detta kanske syftar på den armé på två hundra miljoner man som Upp 9:16 säger skall komma över Eufkrat och tåga mot det heliga lan-det.

Samtidigt rapporteras om en invasion från norr. Den siste världshärskaren, Antikrist, drar ut i stor vrede för att tillintetgöra och fördärva många (v 44). Det sista stora slaget skall tydligen ske i närheten av Sion, den heliga härlighetens berg. Han hinner slå upp sina kungliga tält mellan havet och detta berg (v 45). Ha-vet kanske syftar på Medelhavet. Det kan också syfta på "det stora världshavet", anhopningen av onskans alla makter och krafter. Men när nöden är som störst för Guds folk skall fiend-ens krafter kollapsa. Han går mot sin undergång och ingen hjälper honom. (v 45) Allt tar plötsligt slut.

Rasta och BE-grunda

I framtiden finns inte bara krig och elände.
Han som är starkare än alla,
Människosonen, skall komma på ett moln
med makt och stor härlighet.
När allt detta börjar,
så räta på er och lyft era huvuden,
ty er befrielse närmar sig.
(Luk 21:27-28)

Be

O Jesus, du min längtan,
låt mörkret bli till ljus,
och stilla all min trängtan
i glädje utan slut.
Jag vet att du skall komma
i min förlossnings tid
och ge åt dina fromma
en oförgängliggfrid
(Sv Ps 316:4)